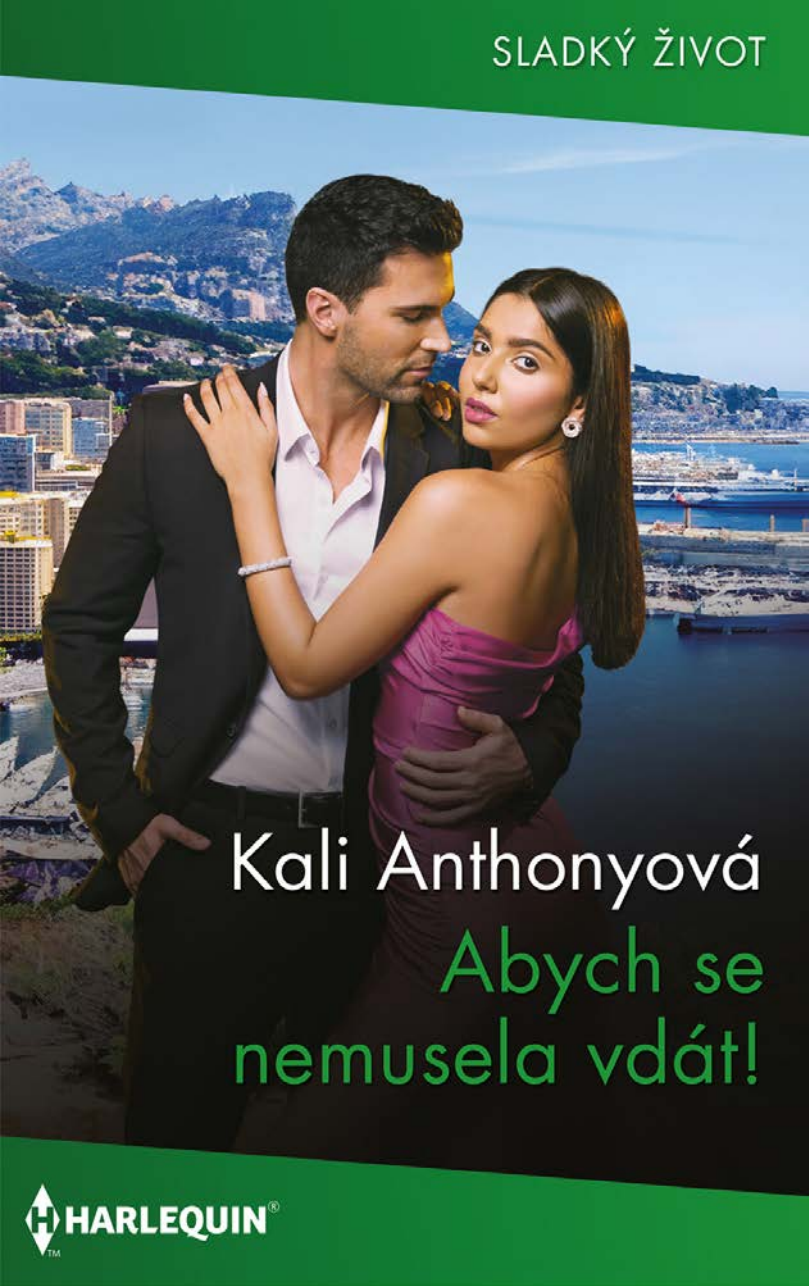

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a cliff overlooking a city and harbor. The man is wearing a dark suit and a light pink shirt, and the woman is wearing a purple strapless dress. They are looking at each other with affection. The background shows a city built on a hillside, a harbor with ships, and mountains in the distance.

Kali Anthonyová
Abych se
nemusela vdát!

KALI ANTHONYOVÁ

ABYCH SE
NEMUSELA VDÁT!

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

párkrát jsem měl příležitost strávit konec léta, září, na jachtě. Byly to vždycky takové malé lodičky, kde člověk, když se chtěl v kuchyňce otočit, musel napřed vydechnout. To hrdinky příběhů nazvaných S nepřítelem k oltáři a Když se jejich hvězdy setkaly prožívají nemalou část svých romancí, jež Vám přináším tento měsíc, na onačejších jachtách. I když ty kuchyně, z nichž jim nosí vybrané lahůdky na stříbrných tácech, možná taky nejsou kdovíjak velké...

Léto je fajn na setkání se starými známými. A tak hned třikrát – Že to není rozumné..., S nepřítelem k oltáři a Abych se nemusela vdát – budete mít možnost se setkat (či znovu setkat) s hrdiny knížek, které jste už četla, nebo číst teprve budete – A padal sníh... (první díl k Že to není rozumné..., vyšlo v srpnu), Neodolatelné doteky (druhý díl k S nepřítelem k oltáři, vyjde v říjnu) a Chci slyšet tvé ano! (první díl k Abych se nemusela vdát, vyšlo v únoru).

Takže krásné léto, pokud si ho ještě užíváte, krásné vzpomínky na ně, pokud už ho máte za sebou, krásné chvíle s mými knihami a hlavně...

... s láskou

Váš Harlequin

Kali Anthonyová

**ABYCH SE
NEMUSELA VDÁT!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Engaged to London's Wildest Billionaire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Kali Anthony

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-950-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-951-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-952-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Země zemi, popel popelu, prach prachu...“

Sara stála na okraji královské hrobky, zatímco kněz odříkával smuteční slova. Malá skupinka truchlících a oficiálních svědků, vyžadovaná ústavou Lauritanie, se choulila vedle sebe v den, který působil příliš jasně a nádherně na to, aby byly do hrobu uloženy tři velkolepé rakve krále, královny a korunního prince.

Lidí kolem sebe si příliš nevšímala, plně se soustředila na rakev s tělesnými pozůstatky korunního prince Ferdinanda Betencourta. Vršek, ozdobený liliemi, jejichž vůně naplňovala ranní vzduch, zakrývala státní vlajka. Před pouhými deseti dny byla ještě lady Sara Conradová, jeho snoubenka. Žena, která měla jednoho dne usednout na trůnu po jeho boku...

Z hrudi jí vybublal hysterický zvuk, než ho mohla potlačit. Přitiskla si kapesníček k ústům ve snaze zamaskovat stěží potlačený smích nad tím, jak byla pitomá. Nikdy by nevěřila, že nevědomost může být požehnáním, ale dostala pořádnou lekci.

„*Budeš stát po jeho boku, dáš mu dědice, ale nikdy nezískáš jeho srdce...*“

Jedovatá slova zašeptaná v plesovém sále před několika měsíci. Ta slova vyřkla jakási žena, vysoká a elegantní a světaznalá, tedy všechno, co Sara

nebyla, a sdělila jí, kde je v hierarchii Ferdinando-
vých potřeb její místo.

Horečně si poklepala na oči kapesníčkem a před-
stírala, že ten smích byl vlastně vzlyk. Všiml si někdo
toho zvuku? Protože ve skutečnosti oplakávala Fer-
dinandovu ztrátu už měsíce před jeho smrtí. Zničení
jejího dětinského snu, že jakmile se vezmou, najde
si konečně čas na to ji milovat. Kapesníček si držela
u tváře a pokradmu koukla na shromážděnou sku-
pinku. Přitom jí po páteři přejelo zachvění. Otočila
se doprava a zahlédla muže, o němž netušila, že na ni
zírá. Cizinec v malém kroužku známých tváří. Před-
tím si ho v davu černě oděných truchlících a přátel na
pohřbu nevšimla.

Nyní se nedal přehlédnout.

Mezi všemi vyčníval. Od impozantní výšky až po
dokonale střižený tmavý oblek a nepopiratelně auto-
ritativní vzezření. Všechno potvrzovalo *staré* peníze.
To jediné, co působilo mimo, byl výraz znuděné lho-
stejnosti na jeho tváři, zatímco všichni ostatní kolem
nich truchlili. Měl ostře řezanou bradu s důlkem, vy-
tesaným do dokonalosti. Pod jeho intenzivní pozor-
ností si připadala nesvá. Jako by ze sebe chtěla strhat
černé smuteční oblečení a proměnit se v někoho ve-
selejšího, krásnějšího. *Změnit se.*

Jak nemístné, vzhledem k tomu, že by dnes měla
oplakávat snoubence. Přesto nemohla ovládat, jak
její tělo reagovalo na tohoto podmanivého cizince.
Stejně jako nedokázala potlačit vířící vztek, který se
jí zařezával až do duše – vztek nad šarádou, kterou
kolem ní všichni předstírali. Chránili krutou lež, že
by s korunním princem mohla kdy mít hezký vztah.
V tom jejich nebyla žádná pomalu se rozvíjející lás-
ka, jak sama sobě nalhávala, ale absolutní lhostej-
nost – přinejmenším z jeho strany.

A pak ten cizí muž naklonil hlavu a nadzvedl obočí, koutek dokonalých úst se mu nadzvedl, jako by říkal: *Vidím, co děláš.*

Sara odvrátila pohled, než se mohla ušklíbnout nad jeho vědoucím pohledem, což by bylo nesmírně nevhodné a ignorovala by tím nyní už zbytečný královský výcvik.

Sara věděla, že by nebyla dobrou královnou. Není divu, že ji Ferdinand nedokázal milovat. Ne se všemi těmi „nepatřičnými“ emocemi, jež z ní hrozily vytrysknout a na nichž rodiče a dvořané, kteří ji měli proměnit v dokonalou budoucí vládkyni, trvali, aby je v sobě nemilosrdně potlačila.

„Musíš se snažit víc, Saro...“ Jejich neustále opakováný refrén kvůli nevhodnému úsměvu či, nebesa odpusť, smíchu. Všichni z ní zřejmě byli odhodlaní vymáčkout veškeré stopy radosti.

Téměř se jim to podařilo.

Její nejlepší kamarádka, jediná přeživší členka lauritánské královské rodiny, zřejmě neměla stejný problém. Annalise stála naproti ní, naprosto bez výrazu. Pociťovala tu samou hrůzu, že se stane královnou, tak jako Sara při pouhé vidině, že se ujme své role? Touží uniknout ze zlaté klece paláce?

Sara netušila. Královna Lauritanie se musela provdat. Bylo tedy nepravděpodobné, že by se teď Annalise vdala z lásky, tak jak o tom kdysi snila. A přesto tu stála, stoická a nezúčastněná, jako pravá královna. Sařina vnitřního zmatku si vůbec nevšimla.¹

Sara zírala do země a kroutila kapesníček v ruce, nechtěla, aby přítelkyně spatřila ošklivou pravdu. Že

---

¹ Příběh Annalise a muže jejího srdce, Rafea, byl popsán v únoru tohoto roku v knize s názvem *Chci slyšet tvé ano!* Poznámka redaktora.

je přemožená emocemi, jen ne takovými, které by u ní očekávala. Sara by měla truchlit nad ztrátou své budoucnosti, přesto všechno působilo veseleji, protože byla... volná. Oproštěná od očekávání, která ji svazovala tak dlouho, jak si jen pamatovala.

Korunnímu princovi byla zaslíbena už při svém narození. Sara odjakživa věděla, že je předurčena pro jediného muže, že se má stát jeho královnou. Ovšem nyní, poprvé za svých sedmadvacet let, patřil její život jenom jí samé. Nebyla uvázána k osobě, o níž zjistila, že o ní v podstatě vůbec nic neví. Teprve na tom proklatém plesu si konečně uvědomila, že on ji nikdy milovat nebude. Veškeré naivní naděje, které snad ještě chovala, byly pošlapány jeho slovy, když ho konfrontovala. Jak jejich blížící se sňatek považuje jen za povinnost vůči své vlasti a nic víc. Nečekal ji žádný slib věrnosti, jen představa dlouhých, osamělých let, kdy bude lapena v manželství bez lásky. Tehdy neměla sebemenší šanci, že unikne královské svatbě, která se na ni valila.

Ovšem nyní? Úleva, kterou by neměla cítit, se kolem ní ovíjela jako deka. Je špatný člověk. Myslí jen na sebe, když z královské rodiny téměř nikdo nezbyl. Kdy však měla takový luxus? Být královnou znělo hezky, když byla malá holčička toužící po tiárách a plesových šatech, dokud ji realita nezasáhla jako lavina. Neúprosný tisk, žárliví lidé kolem ní, absence opravdových přátel. Dokud před sebou neviděla jen osamělou budoucnost pohřbená pod ledovou tíží očekávání...

Znovu zvedla oči, protože měla stále pocit, že ji ten muž pozoruje. Opravdu na ni upíral oči, na ústech dosud ten pobavený úšklebek. Zaplavilo ji vzrušení, nové a nedovolené. Jaké by to bylo políbit ty rty?

Kdyby měla jinou budoucnost, možná by byla

odvážná a něco takového udělala. Jakkoliv se však toužila do toho pocitu ponořit, znamenalo to příliš velké nebezpečí. Protože mocní muži jako Ferdinand a tento svůdný cizinec neviděli v ženách samostatné osoby. Byla spíše jen pouhý doplněk, navzdory tomu, jak s ní bylo zacházeno, když bylo zasnoubení oficiálně oznámeno. Obětní panna pro královského draka. Monarchistická obluda hrozila, že ji schlamstne zaživa, pokud zůstane v jejích spárech. Zjistila, že nic víc od ní lidé neočekávají, jen že bude pěknou cetkou zavěšenou na paži korunního prince. Bude se usmívat, když bude potřeba, povije mu podobně hezounké dětičky a tiše splyne s pozadím, pokud to bude nutné.

Nic víc.

Rázně ukončila zasmušilé myšlenky. Odvrátila se od dalšího pohledného muže, který ji nutil snít o věcech, které by raději měly zůstat jen fantazií a ne realitou. Místo toho se soustředila na svou přítelkyni. Annalise přistoupila k rakvím, přesto se zadívala na Saru. V očích měla zvláštní a vyčerpaný výraz. Rty se jí chvěly potlačovanými vzlyky. Slzy jí nesměly vyklouznout z očí. Sara si přála, aby se svět nedíval a ona mohla svou přítelkyni utěšit, místo aby se musela od své královny držet dál. Na okamžik hrozilo, že ji tíha toho všeho zadusí.

Protože byly dvě mladé ženy, které přišly o svět, do něhož očekávaly, že se každý den probudí. Jejich životy se jednou provždy změnily.

Sara sklopila hlavu, v duchu se loučila s monarchií, již znala, ale teď jí docházelo, že o ní vůbec nic netušila. Přesto si konečně mohla žít po svém. Stačí jen počkat si, až přijde její šance. A nyní měla veškerý čas světa.

Lance nesnášel pohřby. Nevadil mu ani tak ten

všudypřítomný smutek. Život byl nekonečná přehlídka žalu a zmařených příležitostí. Ne. Vadila mu ta přetvářka. Vychvalovaní mrtví se nijak nepodobali lidem, jimiž byli ve skutečném životě. Tři osoby, jejichž životy byly nyní vzpomínány, toho byli příkladem.

Byl pozvaný, aby byl oficiálním svědkem při pohřbu, jak vyžadovala zkostnatělá ústava země. Musel se tedy vrátit na místo, kde strávil příšerná středoškolská léta během otceva dlouholetého působení na pozici britského velvyslance. Lance předpokládal, že by se měl cítit poctěný. Jeho předražený zesnulý papínek udržoval blízké přátelství s královskou rodinou, domníval se, že by to mohlo pomoci jeho synovi v roli budoucího vévody z Bedmoru. Ve skutečnosti by se Lance nikdy do téhle konzervativní zemičky nevrátil, dokonce ani na přímé pozvání od královny, kdyby ho o to nepožádal jeho nejlepší přítel a obchodní partner Rafe De Villiers.

S Rafem se setkali na prestižní Královské akademii, oba bojovali proti místní aristokracii svými vlastními zbraněmi. V těch pochmurných letech se mezi nimi utvořilo nezničitelné přátelství a pravidlo, že pokud jeden z nich požádá o pomoc, druhý ji musí bez váhání poskytnout. Byl to slib, který vznikl ve škole, kde je všichni šikanovali, protože byli „jiní“. Rafe protože byl prostý občan. Lance protože nebyl *odsud*.

Takže tu stál a usrkával šampaňské obklopený mořem lidí. Měl za úkol hlásit Rafeovi politické machinace šlechty, protože jako neurozený by se jeho přítel na tak posvátnou událost nikdy nedostal. Lance neměl v úmyslu znovu se seznamovat s těmito lidmi, z nichž mnozí ho ve škole týrali, než s Rafem spojili síly – a ostatní chlápci si uvědomili, že jim nic nedají

zadarmo. Byl to dusivý úkol, zvlášť když se pár z nich snažilo přepsat minulost a mluvili s ním, jako by na jejich pohrdání už nezáleželo. Každopádně jeho rodinný původ byl lepší než jich všech dohromady. Protože zdědit vévodství přinášelo jisté výhody, jakkoliv je hodlal promarnit.

Přesto mu vadilo, že je tady. Rafe měl něco za lubem, zajímal se o novou královnu – panovnici, která si bude muset najít manžela, a to rychle, jak nařizovala ústava. Právě teď ji všichni obklopovali s noži pečlivě ukrytými, připravení bodnout jeden druhého do zad při jakékoliv příležitosti, jen aby se stali budoucím králem. Znal jejich jména, těch, kteří ji sledovali s nenasytnými pohledy a snažili se vetřít do její přízně. Některé věci se nikdy nezmění. Země žila minulostí. Budoucnost zdejší lidi děsila a dnes se na ně valila ze všech stran.

Lance dopil šampaňské a vzal si od procházejícího číšníka další skleničku. Mladá královna, jakkoliv byla krásná, ho nijak zvlášť nezaujala. Zatímco záměrně pomalu přejížděl pohledem po místnosti, to, co hledal, bylo mnohem lákavější. Záblesk zlatavé ženské krásy, kterou předtím zahlédl v hrobce.

Přestože byla celá v černém jako všichni ostatní, nedala se přehlédnout. Domníval se, že smát se na pohřbu přitáhne pozornost lidí, jenže toho dobře zakrytého přešlapu si zřejmě nikdo jiný nevšiml. Lance si nemohl pomoci. Vyčnívala mezi ostatními, protože působila naprosto *nedotčená* smutkem kolem nich. Diamant mezi hromadou uhlí, a on obdivoval krásné, blyštivé věci, které zaujaly jeho pozornost. V jeho životě byly totiž velmi vzácné.

Když zachytil její pohled, téměř se usmála. V den, kdy nezbývala žádná naděje, jako by jí byla plná až po okraj. Vycítil v ní cosi divokého a nespoutaného,

což by za jiných okolností nesmírně rád prozkoumal, pár hodin ve velké posteli. Možná ovšem byly ty okolnosti dokonalé...

Stačil jediný pohled po místnosti a objevil ji, jasný maják, po němž pátral, zlaté vlasy schované pod černým kloboučkem. Vykročil, aby se k ní dostal. Naštěstí byl o hlavu vyšší než většina hostů, takže mu neunikne, i když přecházela od jedné skupinky k druhé. Zrychlil, srdce mu přitom prudce bušilo. V žádném případě ji nenechá utéct. Vesmír by mu měl vynahradit, že sem musel přijít.

Nedívala se jeho směrem, zírala někam do davu s téměř tázavým výrazem ve tváři. Sledovala lidi kroužící kolem ní, jako by byla nějak oddělená od žalu, který tu panoval. Navzdory všemu však měla záda rovná jako pravítko a hlavu držela vysoko zdviženou, jako by jí místnost patřila a ona tu vládla.

Jak se k ní Lance blížil, došlo mu, jak je malá a křehká. Dokonce i na vysokých podpatcích by mu sahala pod bradu, kdyby si ji k sobě přivinul. Neubráníl se myšlence, že by k němu dokonale pasovala. Když k ní došel, ztlumil hlas, sklopil hlavu a zamumlal jen pro její uši: „Chovala jste se jako velice zlobivé děvče.“

Otočila se, tváře jí zrůžověly, v očích příliš nevinnosti pro otupělého muže, jímž se stal.

Jeho matka tvrdila, že už se jako cynik narodil. Což nebyla tak *úplně* pravda. Nevyléčitelným cynikem se stal v den, kdy jeho rodiče zaprodali jeho sestru Victorii nejvyšší nabídce, jen aby se jeho otec posunul ve své kariéře dál. Nyní Lance dával přednost někomu, kdo byl stejně znavený životem jako on. Ne tomuhle čerstvému závanu dokonalosti, díky němuž se celá místnost rozzářila.

Připadal si jako zhyponotizovaný, nedokázal od ní

odtrhnout oči. Krásné ženy byly samozřejmě všude. Přitahoval je jako magnet a nedržel se zrovna zpátky. Nikdy však nepotkal nikoho, kvůli komu by zmizeli všichni lidé v místnosti.

Naklonila hlavu a podívala se na něho velkýma modrýma očima, tak světlýma a chladnýma, že vypadaly jako jarní potůček v horách. Rtíky měla jako růžové poupátko. Možná se červenala, ale on přišel o řeč.

„A pročpak to?“ Její hlas byl jemný a melodický, s náznakem přízvuku, který mu napovídal, že je rodilá Lauritánka.

Žádné *Co prosím*. Nebo snad *Kdo sakra jste*. Byl si jistý, že tato žena má tajemství, a on je chtěl všechna poznat. Viděl to v jejích doširoka rozevřených očích – že by někdo mohl spatřit to, co se snažila skrývat. Rozevřela růžové rty a rozechvěle se nadechla. Bože, jak jen toužil ji políbit. Hned teď a tady. Na svatební oslavě by to možná prošlo. Na pohřbu to však bylo nanejvýš nevhodné. Ačkoliv většinu svého dospělého života se choval nevhodně. Být pro svého otce neustálým zklamáním si kdysi vytyčil za svůj hlavní cíl. Stařík už byl sice po smrti, ale Lance přece musel dostat své pověsti.

A neodpověděl jí na otázku. Nadzvedla jemné, světlé obočí. Přistoupil k ní blíž a sklopil hlavu, jako by jí chtěl sdělit něco zakázaného. Pak zachytil její vůni. Jablka a květy. Tak čerstvé, že by si nejradši ukousl.

„Snažila jste se nesmát.“

Líce jí znovu zružověly. Měl pravdu. Přitiskla si elegantní ruku v rukavičce na hrud.

„Kdyby to byla pravda, bylo by to ode mne nesmírně nevhodné.“

Lanceovi se líbilo, že to nepopřela. Představovala

pro něho úžasnou záhadu. Když však k němu vzhledla, v očích se jí zatřpytily slzy. Přestože celý život předstíral, že není džentlmen, stále se uměl chovat slušně. Vytáhl kapesníček a podal jí ho.

Nesnášel, když ženy plakaly. Zvlášť když s tím neodkázal nic udělat. Pousmála se na něho, vzala si dokonale vyžehlený kapesník a osušila si oči.

„Snad ano, ale já se chovám nevhodně neustále, takže každého soudím podle svých nízkých měřítek. Vždycky říkám, že když se něčemu nemůžete zasmát, život není zábava.“ Byl proslulý tím, že jen zřídka bere něco vážně, což dokazovalo, jak ho všichni podceňují. Z jeho strany to byla pečlivě vytvořená iluze. Některé věci bral smrtelně vážně, jako například současnou situaci své sestry. Všechno ostatní bylo prostě nepodstatné.

Žena před ním se maličko rozveselila a mírně nadzvedla rty. Předpokládal, že by se měl představit, jenže na tajemnu mezi nimi bylo cosi vzrušujícího.

Pak maličko sešpulila rty a zamrkala dlouhými řasami. „Viděla jsem vás na internetu. Měla bych vás znát?“

Přitiskl si ruku na hrud' a zavrával, jako by ho smrtelně urazila. „Jistěže byste měla vědět, kdo jsem. Znají mě všichni.“

Tentokrát se neobjevil ani náznak úsměvu, ale oči jí zářily a koutky se pobaveně svařily. Dobře. Všechno je lepší než ty třpytící se slzy. „Lance Astill. Můj otec byl v Lauritanii po mnoho let britským velvyslancem. A vy jste?“

Napráhl k ní ruku a ona do ní vložila svou. Byla tak štíhlá, až se bál, aby ji nerozmačkal. Přesto ho překvapivě pevně stiskla. Otočil její ruku a sklonil se k ní, ačkoliv nedovolil, aby se rty dotkl hladkého hedvábí černé rukavičky, jakkoliv po tom toužil.

Dneska byla všechno hra a on ji moc rád hrál. Ustoupil a pustil ji. Vykulila oči a mírně pootevřela ústa. „Ach,“ vydechla, což mohl být šok či překvapení. Alespoň už neplakala.

„Sara Conradová.“ To jméno mu znělo povědomě. Jeden z chlapců jménem Conrad patřil k jednomu z jeho nejvytrvalejších mučitelů... „Byla jsem snoubenka korunního prince.“

Lance ztuhl. Věděl, že byl Ferdinand zasnoubený s nějakou šlechtičnou, ale nedovedl si představit, že by to byla tato žena. Byla příliš plná života, než aby se nechala zdrtit omezeními paláce. A korunní princ nebyl zrovna proslulý svou věrností. Lance si nedovedl představit, že by bral manželský slib vážně.

„Velice mě to mrzí,“ pronesl. Nemrzelo. Unikla o vlásek.

Sara k němu vzhlédla a mírně svráстила čelo. „Nemusí. Mě to nemrzí.“ Ta slova z ní vylétla. Zvedla ruku v rukavičce k ústům, jako by se snažila vrátit je zpět, oči vytřeštěné hrůzou. „To jsem neměla říkat. Nevšímejte si toho. Já... to ze mě mluví žal.“

Vzal ji za loket a odvedl ji k palmě v květináči, z doslechu většiny hostů. Cestou popadl sklenku vína od procházejícího číšníka. Potřebovala něco na posilněnou. Tahle žena byla příliš otevřená a upřímná. Lidé tady by ji sežrali zaživa, protože se vyhřívali v ponížení ostatních. Právě teď se většina z nich snažila vlichotit nové královně. Tato krásná a bystrá žena před ním by pro ně byla jen vedlejší ztrátou.

„Nevypadala jste příliš zarmoucená. Váš smích vás tak trochu prozradil...“

„Byla to spíš hysterie.“

„Nepřipadá mi, že byste byla náchylná k hysterii. Měl bych mít po ruce čichací sůl, kdybyste mi tu omdlela?“